

Οι καρποί της Αναστάσεως

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Σοφία Μπεκρή](#), φιλόλογος-θεολόγος

Διανύομε την Ε΄ συνεχή εβδομάδα από την Ανάσταση του Κυρίου μας και στο διάστημα αυτό γευόμαστε όλοι οι αναστημένοι τους πλούσιους πνευματικούς καρπούς της. Κι ενώ θα πίστευε κανείς ότι, έχοντας γευτή πλέον όλον αυτόν τον πλούτο, θα έχωμε επί τέλους χορτάσει την πείνα μας και θα έχωμε σβήσει την δίψα μας, εν τούτοις όλοι μας ευχόμαστε και προσευχόμαστε να μην τελειώση ποτέ η πνευματική αυτή πανδαισία και η αναστάσιμη τράπεζα να συνεχίση να είναι πλήρης αγαθών και δωρεών.

Αλλά δεν το ευχόμαστε μόνον, το βιώνουμε κιόλας, εφ' όσον ο αναστημένος Κύριος είναι διαρκώς ανάμεσά μας, ιδιαιτέρως την περίοδο αυτήν. Είναι ο πρώτος καρπός της Αναστάσεως, καθ' ότι η έγερσή Του σήμανε την «απαρχή των κεκοιμημένων». Η νίκη Του επί του θανάτου συνέτριψε το βασίλειο του Άδου και η δική Του Ανάσταση συμπαρέσυρε σε ανάσταση σύνολο το ανθρώπινο γένος, «τον Αδάμ παγγενή». Λέγει χαρακτηριστικά ο π. Ιουστίνος Πόποβιτς: «προ της αναστάσεως του Χριστού ο θάνατος ήταν φοβερός για τον άνθρωπο, ενώ από της αναστάσεως του Κυρίου πλέον ο άνθρωπος γίνεται φόβος για τον θάνατο»!

Αλλά ποιος άνθρωπος γίνεται φοβερός για τον θάνατο; Όχι ασφαλώς ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο παλαιός άνθρωπος, αλλά ο άνω στημένος-αναστημένος άνθρωπος, διότι κατ' ουσίαν μόνον αυτός είναι άνθρωπος, με όλη την σημασία της λέξεως. Μόνον ο ανα-στημένος άνθρωπος «άνω θρώσκει» - ατενίζει προς τον Δημιουργό Του- και παράλληλα εκτείνεται προς τον συνάνθρωπό Του. Σχηματίζει επομένως με την ορθία στάση και συγχρόνως με την έκταση των χειρών του Σταυρό, και μόνον διά του Σταυρού νοείται η Ανάσταση. Μόνον ο άνθρωπος που παραμένει ενωμένος με τον Τριαδικό Θεό διά της πίστεως και αδελφωμένος με τον συνάνθρωπό του διά της αγάπης, ο σταυρωμένος δηλαδή άνθρωπος, είναι αναστημένος, επομένως αληθινός άνθρωπος.

Πως μπορούν αλήθεια να καλούνται άνθρωποι και να φέρουν το υψηλό αυτό όνομα εκείνοι που δεν σέβονται ούτε ιερό ούτε όσιο, και οι οποίοι δεν δείχνουν κανένα έλεος για τον συνάνθρωπό των; Η εποχή μας δυστυχώς έχει γεμίσει από ανθρώπους βλάσφημους και άσπλαχνους, κυριευμένους από τα πάθη των, και κυρίως από την φιλαρχία, την φιλαυτία και την φιληδονία. Έτσι οι «άνθρωποι»

αυτοί όχι μόνον είναι οι ίδιοι αμετανόητοι αλλά γίνονται και σταυρωτές των συνανθρώπων των με την απάνθρωπή των συμπεριφορά.

Όταν όμως ο άνθρωπος προσπαθεί να διαφυλάττει το «κατ' εικόνα», παραμένοντας προς-ηλωμένος προς το πρότυπό του, και συγχρόνως εργάζεται για το «καθ' ομοίωση», όχι συγκρουόμενος αλλά συνεργαζόμενος με τον αδελφό του, τότε καταξιώνει την ύπαρξή του και είναι αληθινά χαριτωμένος, όπως αναφωνεί και ο ποιητής Μένανδρος: «Ως χαρίεν εστί άνθρωπος, όταν άνθρωπος η».

Χαριτωμένος είναι, αλήθεια, ο ανακαινισμένος από το φως του Χριστού και της Αναστάσεώς Του άνθρωπος. Εκείνος ο οποίος πορεύεται στην «καινή ζωή» και ακολουθεί τα ίχνη του Αναστημένου Χριστού είναι σε θέση να απολαύσει τους καρπούς της Αναστάσεως. Τέτοιοι καρποί, πέραν του ιδίου του Χριστού, υπήρξαν στην συνέχεια και οι μαθητές Του, -και φυσικά οι πιστοί Πατέρες, Άγιοι και Μάρτυρες όλων των εποχών-, που έζησαν την εμπειρία της Αναστάσεώς Του και φωτισμένοι και οι ίδιοι από το Άγιο Πνεύμα, την διακήρυξαν και στους άλλους: «Ου δυνάμεθα ημείς α είδομεν και ηκούσαμεν μη λαλείν» (Πραξ. Δ', 20).

Δεν αποτελεί πάντως μόνον ο Χριστός τον κατ' εξοχήν καρπό της Αναστάσεως αλλά και ο τι απορρέει από την παρουσία και την ενέργειά Του, όπως για παράδειγμα η ειρήνη και η χαρά που σκόρπισε ο Αναστάς Κύριος «εν μέσω» των μαθητών Του, διαλύοντας τον φόβο και την θλίψη τους. Καρπό της Αναστάσεως αποτελεί και η ερευνητική πίστη του Θωμά, που ενισχύεται από τον Κύριο! Αλλά μήπως δεν αποτελεί καρπό της Αναστάσεως η τόλμη των Μυροφόρων, και μάλιστα των γυναικών, που έδωσαν ένα μάθημα ανδρείας στους φοβισμένους και δειλούς μαθητές; Ακόμη και η ελπίδα του παραλύτου στον άνθρωπο που θα τον οδηγήσει στην σωστική κολυμβήθρα αποτελεί και εκείνη καρπό της Αναστάσεως, διότι ο Κύριος είναι ο μόνος που δεν τον εγκαταλείπει αλλά «γέγονε άνθρωπος δι' αυτόν», ώστε να αναστήση την παραλυμένη εικόνα του. Καρπός της Αναστάσεως δεν είναι και η πιστή Σαμαρείτιδα που οδηγήθηκε από τον Κύριο να ξεδιψάσει με το «ζων ύδωρ, ίνα μη διψήση εις τον αιώνα» και στην συνέχεια γίνεται κήρυκας και απόστολος του Σωτήρος της; Όσο για τον τυφλό, που μέχρι τότε οδηγούταν από άλλους, γίνεται τώρα οδηγός των «βλεπόντων» και φωτιστής των.

Αυτοί και άλλοι τόσοι είναι οι καρποί της Αναστάσεως, με κορυφαίο και ανώτερο το ίδιο το Άγιο Πνεύμα, που κατήλθε και φώτισε ολοκληρωτικά πλέον τους μαθητές του Κυρίου, ώστε να γίνουν απόστολοι της ειρήνης και της χαράς που βίωσαν κοντά Του και σαν περιστέρια του ουρανού να φέρουν το μήνυμά Του στα πέρατα της γης. «Εκ του πληρώματος αυτού (του Χριστού) ημείς πάντες ελάβομεν και χάριν αντί χάριτος ... ότι η χάρις και η αλήθεια διά Ιησού Χριστού εγένετο», λέει ο ευαγγελιστής Ιωάννης (Α', 16).

Μόνον ο πληρωμένος θείας χάριτος Κύριός μας και Θεός μπορεί να μετοχετεύση την χάρη Του στους μαθητές Του, ώστε λαμβάνοντας «χάριν αντί χάριτος», πλούσιες δηλαδή τις δωρεές Του, να γίνουν και αυτοί με την σειρά των δοχεία και φορείς της θείας χάριτος.

Κατ' επέκταση όλοι εμείς οι μαθητές του Κυρίου, που δεχθήκαμε πλούσιες τις χάριτες και τους καρπούς της Αναστάσεως και στην συνέχεια του Αγίου Πνεύματος, έχομε με την σειρά μας χρέος να διαλαλήσωμε το μήνυμα της Αναστάσεως, να γίνωμε δηλαδή τα σύγχρονα περιστέρια της ειρήνης, της χαράς, της ελπίδος, της αγάπης και πάνω από όλα της πίστεως και της εμπιστοσύνης στον Αναστημένο Κύριο.

Εάν θέλωμε επομένως να γευώμαστε εις το διηνεκές τους καρπούς της Αναστάσεως και να παραμένωμε άνω στημένοι, χρειάζεται να σταυρώνωμε διαρκώς τα αμαρτωλά μας πάθη και να θυσιάζωμε το ατομικό μας θέλημα προς δόξα Θεού και προς όφελος του κοινού καλού. Ο λόγος του Κυρίου είναι

ξεκάθαρος: «Ει ούν συνηγέρθητε τω Χριστώ, τα άνω φρονείτε, τα άνω ζητείτε, μη τα επί της γης.» (Κολ. Γ', 1-2).

Αυτή ακριβώς είναι και η μεγαλύτερη δυσκολία, την οποία καλούμαστε να ξεπεράσωμε. Είναι επιεικώς απαράδεκτο να επιδιώκωμε ως αναστημένοι άνθρωποι ουρανόδρομη πορεία, διατηρώντας συγχρόνως τις ψυχοφθόρες εξαρτήσεις μας και παραμένοντας συχνά αγκυλωμένοι σε αντίθετες και αντικοινωνικές ιδεολογίες και στους μη αναστημένους εκπροσώπους των.

Μόνον η πίστη στον αναστημένο και δυνάμενο να αναστήση και εμάς Κύριό μας μπορεί να μας χαρίση την σωτηρία της ψυχής και την αιώνια ζωή, ώστε να απολαμβάνωμε αδιαλείπτως τους γλυκείς καρπούς της αναστάσεως μαζί Του και με τους συναναστημένους αδελφούς μας! Γένοιτο!

<https://bit.ly/3z2zxdc>